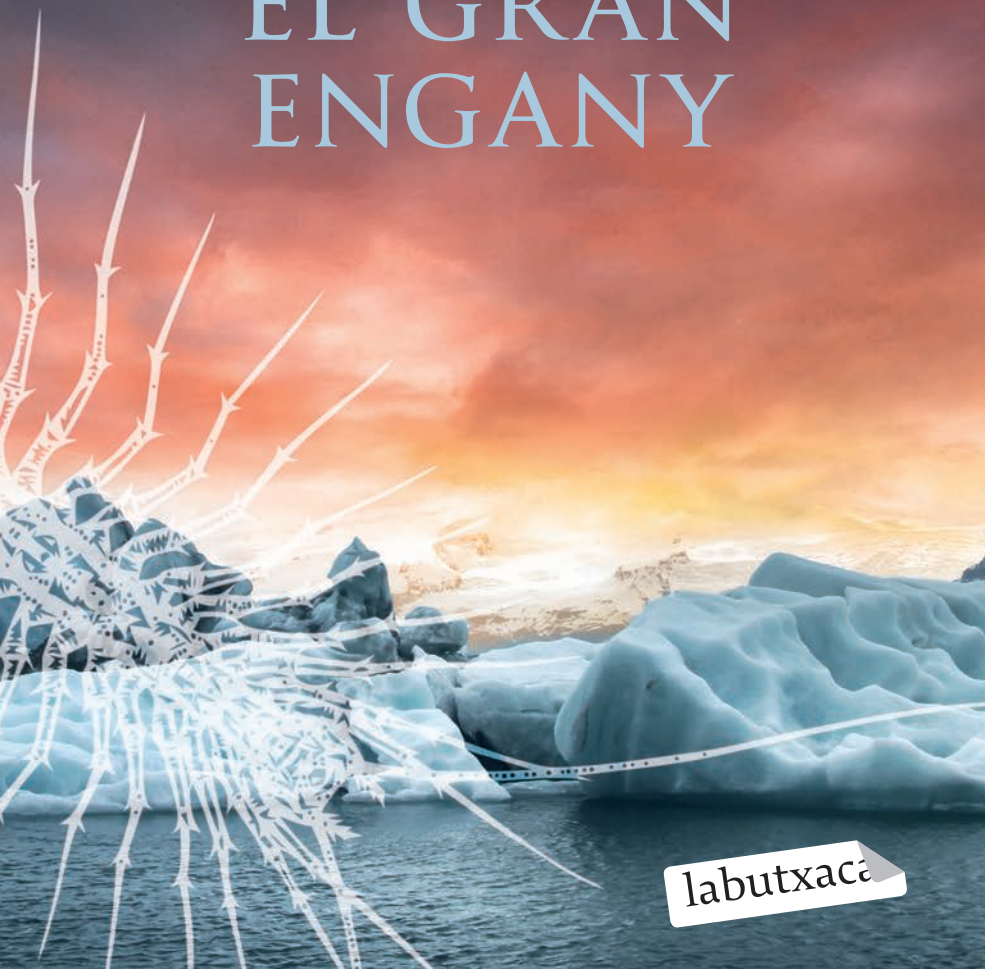

DAN BROWN

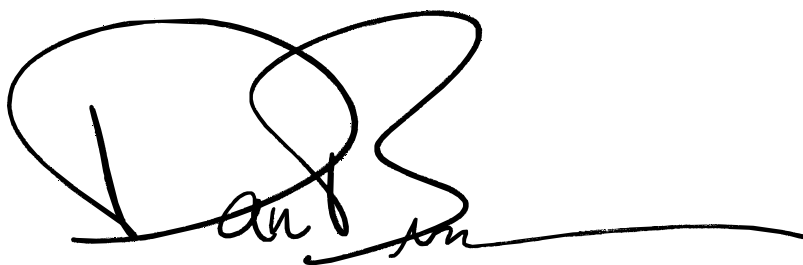
EL GRAN ENGANY

labutxaca

DAN BROWN

EL GRAN ENGANY

Firmat digitalment per Dan Brown

Traducció de Xavier García Muniesa,
Librada Piñero García i Xavier Solé Muñoz

Columna

Barcelona

Títol original: *Deception Point*

© Dan Brown, 2001
Tots els drets reservats

© de la traducció: Xavier García Muniesa, Librada Piñero García
i Xavier Solé Muñoz, 2005

La primera edició d'aquesta obra es va publicar
a Empúries l'any 2005

Primera edició en aquest segell: octubre del 2009
Primera edició en aquesta presentació: juliol del 2025
© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a., labutxaca

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 9.135-2025
ISBN: 979-13-87802-01-1

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

El restaurant Toulos, al costat del capitolí, ofereix un menú políticament incorrecte de vedella jove i carpaccio de cavall, la qual cosa el converteix en un irònic punt de trobada per als dinars de negocis dels peixos grossos de Washington. Aquell matí el Toulos era ple, en una cacofonia de coberts de plata, màquines de cafè i converses de mòbil.

El maître assaboria un glop del seu Bloddy Mary matinal quan va entrar una dona. El maître s'hi va tombar amb un somriure estudiat.

—Bon dia —va dir—. ¿La puc ajudar en alguna cosa?

Era una dona atractiva, de trenta anys i escaig, que duia uns pantalons prisats de franel·la grisa, sabates planes d'estil conservador i una brusa Laura Ashley de color ivori. Caminava amb l'esquena dreta i la barbeta un xic alçada, però no era una postura arrogant, sinó simplement decidida. Els cabells d'un castany clar els duia a l'última moda de Washington: fins al final del coll, exuberants però lleugers, una mica arrissats sobre les espatlles, prou llargs per ser sexis, però prou curts per recordar-te que probablement era més llesta que tu.

—Arribo una mica tard —va explicar amb una veu que no denotava gens d'arrogància—. Tinc una cita per esmorzar amb el senador Sexton.

Tot d'una, el maître va notar un lleuger pessigolleig a causa dels nervis. «El senador Sedgewick Sexton». El senador era un dels clients habituals del local i un dels homes més famosos del país. La setmana anterior, després d'haver arrasat en les dotze eleccions primàries republicanes del Súper Dimarts, el senador pràcticament s'havia assegurat el nomenament del partit com a candidat a la Presidència dels Estats Units. Molts pensaven que aquella tardor el senador tindria una magnífica ocasió de prendre la Casa Blanca al president que aleshores l'ocupava, un president al qual

se li acumulaven els problemes. En els darrers dies semblava que la cara d'en Sexton era a totes les revistes de tirada nacional i el seu eslògan de campanya, a totes les parets d'Amèrica: *Deixem de malgastar i comencem a arreglar*.

—El senador Sexton és al seu reservat —va explicar el maître—. ¿I vostè és...?

—La Rachel Sexton, la seva filla.

«Que estúpid que sóc», va pensar el maître. La semblança era evident. Aquella dona tenia els mateixos ulls incisius i la mateixa elegància del senador, un aire distingit de noblesa i caràcter. Era evident que l'atractiu del senador s'havia transmès a la generació següent. Ara bé, pel que es veia, la Rachel Sexton assumia la seva bellesa amb una gràcia i una humilitat de les quals el seu pare faria bé d'aprendre.

—La seva visita és un plaer, senyoreta Sexton.

Quan el maître va conduir la filla del senador a través del menjador, es va sentir avergonyit de veure la quantitat d'ulls masculins que la seguien. Alguns ho feien de manera discreta, d'altres, no tant. Al Toulos, hi menjaven poques dones i encara n'hi havia menys que fossin tan belles com la Rachel Sexton.

—Un bon cos —va dir en un xiuxiueig un dels homes que dinava—. Sembla que en Sexton ja ha trobat una nova dona...

—És la seva filla, idiota! —va replicar un altre home.

—Coneixent en Sexton, segur que de tota manera se la tira —va dir el primer home esclatant a riure.

Quan la Rachel va arribar a la taula del seu pare, el senador estava parlant fort pel mòbil d'un dels seus èxits recents. Va aixecar els ulls cap a la Rachel el temps necessari per tocar-se el Cartier i recordar-li que feia tard.

«Jo també t'he trobat a faltar», va pensar la Rachel.

El nom de pila del seu pare era Thomas, tot i que havia adoptat el segon nom feia temps. La Rachel sospitava que ho havia fet perquè li agradava l'al·literació: senador Sedgewick Sexton. El senador era un home de cabells platejats, una bèstia política de llengua esmolada que havia estat ungida amb l'aspecte elegant d'un metge de telenovella, cosa molt escaient tenint en compte el talent que mostrava per a la suplantació.

—Rachel! —va dir el seu pare mentre apagava el telèfon i es posava dret per fer-li un petó a la galta.

—Hola, papa —va contestar ella, però no li va tornar el petó.

—Sembles esgotada.

«Ja comencem», va pensar ella.

—He rebut el teu missatge. ¿Què passa?

—¿No puc demanar a la meua filla que m'acompanyi a esmorzar?

Feia molt temps que la Rachel havia après que el seu pare rarament requeria la seva companyia si no és que tenia un motiu amagat.

En Sexton va fer un altre xarrup al cafè.

—Digues, ¿com et van les coses?

—Estic atrafegada. Veig que la campanya va bé.

—Va, no parlem de feina. —En Sexton es va tirar endavant, abraonant-se sobre la taula mentre deia en veu baixa—: ¿Com ha anat amb aquell paio del Departament d'Estat amb el qual et vaig posar en contacte?

La Rachel va sospirar. Ja estava fent un esforç per no mirar el rellotge.

—Papa, de debò que no he tingut temps de trucar-li. I t'agradaria que deixessis de...

—Has de trobar temps per a les coses importants, Rachel. Sense l'amor, la resta de les coses no tenen sentit.

Tot i que li van passar pel cap tot un seguit de rèpliques, la Rachel va preferir callar. Comportar-se com una persona adulta no era gens difícil quan parlava amb el seu pare.

—Papa, em volies veure, ¿oi? Em vas dir que es tractava d'una cosa important...

—I ho és —va respondre el senador mirant la seva filla més incisivament.

La Rachel va notar com part de les seves defenses es fonien amb la mirada del seu pare i va maleir el poder d'aquell home. Els ulls del senador eren el seu do, un do que la Rachel sospitava que el duria a la Casa Blanca. Quan convenia, els ulls se li omplien de llàgrimes i aleshores, en qüestió de segons, s'illuminaven i obrien una finestra a una ànima apassionada, una persona digna de confiança. «Tot és qüestió de confiança», deia sempre el seu pare. Feia temps que el senador havia perdut la de la Rachel, però estava guanyant ràpidament la del país.

—Tinc una proposta per fer-te —va explicar el senador Sexton.

—Deixa que ho endevini —va replicar la Rachel, mirant de reforçar la seva posició—. ¿Algun divorciat eminent que busca una esposa jove?

—No t'enganyis, reina. Tu ja no ets jove.

La Rachel va notar la sensació d'empetitiment que la solia acompanyar en les trobades amb el seu pare.

—Vull llançar-te un bot salvavides —va explicar el seu pare.

—No sabia que m'estigués ofegant.

—No ets pas tu qui s'ofega, és el president. Hauries d'abandonar el vaixell abans que no sigui massa tard.

—¿No havíem tingut abans aquesta conversa?

—Pensa en el teu futur, Rachel. Pots venir a treballar amb mi.

—Espero que aquest no sigui el motiu pel qual m'has convidat a esmorzar.

La capa de calma del senador es va escantellar una mica.

—Rachel, ¿no veus que el fet que tu treballis per a ell em perjudica? I perjudica la meva campanya.

La Rachel va sospirar. Ella i el seu pare ja havien tingut aquella conversa.

—Papa, no treballo per al president. Ni tan sols conec el president. Treballo a Fairfax, per l'amor de Déu!

—La política és una qüestió de percepció, Rachel. Sembla que treballis per al president.

La Rachel va esbufegar en un intent de no perdre els nervis.

—He lluitat molt per aconseguir aquesta feina, papa. No penso renunciar-hi.

La mirada del senador es va fer més inquisitiva.

—¿Saps que de vegades la teva actitud egoista em...?

—¿Senador Sexton? —Tot d'una, un periodista havia aparegut al costat de la taula.

La conducta del senador va canviar a l'acte. La Rachel va remugar i va agafar un croissant de la cistella que hi havia damunt la taula.

—Ralph Sneed —va anunciar el periodista—, del *Washington Post*. ¿Puc fer-li unes preguntes?

El senador va somriure mentre s'eixugava la boca amb un tovalló.

—I tant, Ralph. Simplement, hauràs d'anar per feina. No vull que el cafè se'm refredi.

El periodista va riure immediatament.

—És clar, senyor.

Va treure una minigravadora i la va posar en marxa.

—Senador, en el seu anunci a la televisió demana que la legislació garanteixi igualtat de sous per a les dones que treballen, així com rebaixes en els impostos sobre les famílies. ¿Ens pot explicar quins són els seus motius?

—I tant. Senzillament, sóc un gran defensor de les dones i de les famílies sòlides.

En sentir aquella resposta, la Rachel pràcticament es va ofegar amb el croissant.

—Pel que fa a la qüestió de les famílies —va reprendre el periodista—, vostè parla molt sovint d'educació. Ha proposat algunes retallades pressupostàries molt polèmiques en un intent de destinar més recursos a les escoles del nostre país.

—Penso que els nens són el nostre futur.

La Rachel no es podia creure que el seu pare hagués caigut tan baix com per començar a recitar la tornada de cançons dels anys vuitanta.

—Finalment, senyor —va dir el periodista—, aquestes últimes setmanes ha fet un salt enorme en les enquestes. El president té motius per estar preocupat. ¿Té alguna idea dels motius del seu èxit recent?

—Realment, crec que és una qüestió de confiança. Els americans estan començant a veure que no poden confiar en el president perquè prengui les decisions difícils que el país necessita. La despesa desmesurada del govern està endeutant cada cop més el país, i els americans estan començant a comprendre que ha arribat l'hora de deixar de malgastar i començar a arreglar.

Com si volgués anular els efectes de la retòrica del seu pare, el cercapersones que la Rachel duia a la bossa va sonar. Normalment, aquell xiulet electrònic i estrident era una interrupció inoportuna, però en aquells moments a la Rachel aquell so gairebé li va semblar melodiós.

El senador li va adreçar una mirada indignada a causa d'aquella interrupció.

La Rachel va rescatar el cercapersones de la bossa i va prémer

una seqüència pregravada de cinc botons per confirmar que ella era la persona que el subjectava. El xiulet va deixar de sonar i la pantalla de cristall líquid va començar a pampalluguejar. Al cap de quinze segons, rebria un missatge segur de text.

L'Sneeden va fer un somriure al senador.

—És obvi que la seva filla és una dona molt enfeïnada. M'entendreix veure que, malgrat tot, aconsegueixen trobar temps per menjar plegats.

—Com he dit abans, la família és el primer.

L'Sneeden va assentir abans d'endurir la mirada.

—¿Podria preguntar-li, senyor, com s'ho fan vostè i la seva filla per resoldre els seus conflictes d'interès?

—¿Conflictes? —va preguntar el senador Sexton fent que no amb el cap i oferint una mirada innocent de desconcert—. ¿A quins conflictes es refereix?

La Rachel va aixecar el cap mentre feia una ganyota per l'actuació del seu pare. Sabia exactament a què treia cap tot allò. «Malleïts periodistes», va pensar. La meitat estaven a sou de polítics. La pregunta del periodista era allò que en periodisme s'anomena una *grapefruit*, una pregunta que, aparentment, era insidiosa però que, en realitat, constituïa un favor encobert al senador. Era una pilota tova i baixa que el seu pare podia engaltar i enviar fora del parc, deixant les coses ben clares sobre un parell de qüestions.

—Doncs, bé, senyor... —el periodista va estossegar per fer veure que formular aquella pregunta el feia sentir incòmode—, el conflicte radica en el fet que la seva filla treballa per al seu rival.

El senador Sexton va esclatar en una rialla per desarmar immediatament la pregunta.

—Ralph, en primer lloc, el president i jo no som rivals. Senzillament, som dos patriotes que tenim idees diferents respecte a la manera com s'ha de dirigir el país que estimem.

El periodista va somriure. Ja tenia la frase que havia vingut a buscar.

—¿I en segon lloc?

—En segon lloc, la meua filla no treballa per al president. Treballa per a la comunitat. Compila informes d'intel·ligència i els envia a la Casa Blanca. És un càrrec de, relativament, poca responsabilitat —va explicar. Va callar i es va mirar la Rachel—. De fet, reina, em sembla que ni tan sols coneixes el president, ¿oi?

La Rachel li va llançar una mirada carregada d'odi.

El cercapersones va sonar, cosa que va fer que la Rachel mirés el missatge que estava apareixent a la pantalla de cristall líquid.

—PRST DSPT DIRORN—

Va desxifrar la nota taquigràfica immediatament i va arrufar el front. Aquell missatge era del tot imprevist i, amb tota seguretat, significava males notícies. Si més no, ja tenia l'excusa perfecta per marxar.

—Cavallers —va anunciar—, em trenca el cor, però he de marxar. Faig tard a la feina.

—Senyoreta Sexton —va dir ràpidament el periodista—. Abans que marxi, em preguntava si podria comentar els rumors que corren en el sentit que vostè ha organitzat aquest esmorzar per parlar de la possibilitat d'abandonar la seva feina actual i posar-se a treballar en la campanya del seu pare...

La Rachel es va sentir com si algú li acabés de llançar una tasca de cafè bullent a la cara. Aquella pregunta la va agafar amb la guàrdia baixa. Va mirar el seu pare i es va adonar en veure aquella mirada burleta que la pregunta estava preparada. Tenia ganes de saltar per damunt la taula i clavar-li una forquilla.

El periodista li va ficar la gravadora als morros.

—¿Senyoreta Sexton?

La Rachel va mirar-se de fit a fit el periodista.

—Ralph, o com coi et diguis, que et quedi clara una cosa: no tinc cap intenció de deixar la meva feina per treballar per al senador Sexton i, si publiqués alguna cosa en sentit contrari, necessitaràs un calçador per treure't aquesta gravadora del cul.

El periodista va posar uns ulls com unes taronges. Va apagar la gravadora, amagant un somriure maliciós.

—Gràcies a tots dos —va dir, i va desaparèixer.

La Rachel es va penedir immediatament d'aquella reacció. Havia heretat el temperament del seu pare i l'odiava per allò. «Subtil, Rachel, molt subtil».

El seu pare li va llançar una mirada de desaprovació.

—T'aniria bé aprendre una mica de maneres.

La Rachel va començar a recollir les seves coses.

—Aquesta reunió s'ha acabat.

De tota manera, pel que es veia, també havia acabat per al senador, que ja es treia el mòbil per fer una trucada.

—Adéu, maca. Passa un dia d'aquests pel despatx a saludar-me. I casa't, per l'amor de Déu. Ja tens trenta-tres anys.

—Trenta-quatre —el va corregir—. La teva secretària em va enviar una targeta de felicitació.

—Trenta-quatre, a aquest pas et quedaràs per vestir sants. ¿Saps una cosa? Quan jo en tenia trenta-quatre, ja... —va contestar el senador després de fer una riallada burleta.

—¿T'havies casat amb la mama i et tiraves la veïna...?

La Rachel havia dit aquelles paraules més fort del que hauria volgut, i la seva veu s'havia sentit amb tota claredat enmig d'un silenci inoportú. Els comensals dels voltants van mirar en la seva direcció.

Els ulls del senador Sexton es van tornar freds com el gel. Eren dos cristalls que intentaven traspasar-la.

—Vés amb compte, joveneta!

La Rachel es va dirigir cap a la porta i va pensar: «Vés amb compte, tu, senador».

Els tres homes seien en silenci dins de la tenda Thermatech a prova de tempestes. A fora, un vent glaçat fustigava el refugi i amenaçava d'arrancar-ne les amarres. Cap dels homes no en feia cas: tots ells havien viscut situacions més amenaçadores que aquella.

La tenda era blanca com la neu. L'havien muntat en un clot poc profund, fora de la vista de curiosos. Els aparells de comunicació, el transport i les armes que duien eren d'última tecnologia. El líder del grup tenia el nom en codi de Delta-U. Era un home musculós i àgil amb uns ulls tan tristos com la topografia en la qual havia acampat.

El cronògraf militar que Delta-U duia al canell va emetre un xiulet agut. Aquell soroll va coincidir exactament amb els xiulets dels cronògrafs que duien els altres dos homes.

Havien passat trenta minuts més.

Ja era hora. Un altre cop.

Pensatiu, Delta-U va abandonar els seus dos companys i va sortir a la foscor i al vent fustigador. Va albirar l'horitzó il·luminat per la lluna a través d'un binocle d'infrarojos. Com sempre, es va concentrar en l'estructura. Era a uns mil metres de distància, un edifici gegantí i inversemblant que s'alçava sobre un terreny àrid. Ja feia deu dies que ell i el seu equip el vigilaven, concretament des que l'havien construït. Delta-U estava plenament convençut que la informació que ocultava canviaria el món. Ja s'havien perdut algunes vides per tal de protegir-la.

De moment, a l'exterior de l'estructura tot semblava tranquil.

No obstant això, l'autèntica prova era què estava succeint en el seu interior.

Delta-U va tornar a entrar a la tenda i es va adreçar als dos soldats que l'acompanyaven.

—És hora de fer una aproximació.

Els dos homes van assentir. Delta-Dos, el més alt, va obrir un ordinador portàtil i el va engegar. Collocant-se davant de la pantalla, Delta-Dos va agafar amb la mà una palanca de control mecànica i la va sacsejar lleugerament. A un miler de metres de distància, ocult en les profunditats de l'edifici, un robot explorador de la mida d'un mosquit va rebre la transmissió i va prendre vida.